

onbekende velden te proberen ontdekken, en het is vooral geen lineair proces, niet voor kinderen, niet voor volwassenen. En alleen de openhooping, de interactie, het gebruik en het vermengen van

Het begrijpen van een performance verschilt niet zoveel van het volgende: je bewondert een Primitieve schilder omwille van de kleuren die hij in zijn schilderijen gebruikt. Pas vele jaren later kom je voor de eerste keer in België, kijk je omhoog en zie je die gekke hemels die jullie hier hebben – die zwart worden, dan grijs, dan geel, of helemaal wit aan de ene kant en blauw en groen aan de andere kant.”

Ik herinner me één van deze eerste keren, en dat ik toen bij mezelf dacht: ‘Yes! Nu weet ik hoe schilders dat deden, ze waren hier. Wat creëerde deze emotie bij mij op dat moment? Het feit dat ik deze schitterende hemel voor het eerst zag, of het feit dat ik het al een hele tijd terug ervaren had in een schilderij, en nu pas iets bevestigd zag wat ik al wist? ○●●○

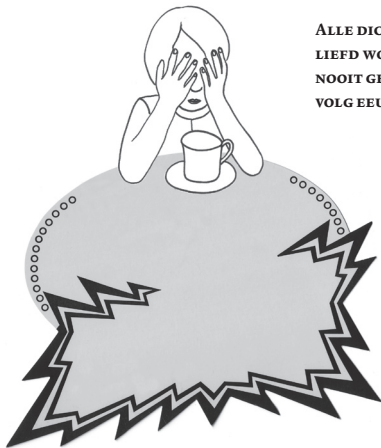
Vreemd genoeg, is dit één van de best bewaarde geheimen in de geschiedenis van de inspiratie:

Alle muzen, verward of niet, zijn analfabeet, ze kunnen niet lezen of schrijven en het is daarom dat ze dichters nodig hebben, en die achtervolgen ze onbewust; ... en onophoudelijk!

Maar zij weten daar zelf niets van, natuurlijk, anders zou het niet onbewust zijn, en wat vaststaat, is dat de muzen niet weten dat dit één van hun vervloekingen is.

Ah! Nog een geheim:

ALLE DICHTERS MOETEN STERVEN VAN LIEFDE EN HOPELOOS VERLIEFD WORDEN OP HUN MUZEN, MAAR HET TEGENGESTELDE MAG NOOIT GEBEUREN. DE LIEFDE MOET ONMOGELIJK BLIJVEN EN BIJGEVOLG EEUWIG. MAAR OOK DAAR WETEN DE MUZEN NIETS VAN.

EEN CO-PRODUCTIE VAN PRADO (PORTUGAL)/ LAIKA (BELGIË) MET DE STEUN VAN HET MINISTERIE DA CULTURA/INSTITUTO DAS ARTES PORTUGAL, DE ARCHIEFDIENST VAN HET STADHUIS VAN LISSABON, EN SONY PORTUGAL.

DE PREMIÈRE VOND PLAATS OP 8 OKTOBER 2006 IN CENTRO CULTURAL DE BELÉM, EN TOERDE DAARNA LANGS THEATRO VIRIATO, VISEU, ZDB, LISSABON, TRANSFORMA, TORRES VEDRAS EN TANZHAUS, DÜSSELDORF. KOMT IN 2008 NAAR BELGIË.

HEIDER CARDOSO.

OPDIA
EEN PERFORMANCE GEBOUWD TUSSEN DE HERSENEN VAN PATRICIA PORTELA, CÉLIA FECHAS, CHRISTOPH DE BOECK, LEONARDO SIMÕES, IRMA, LÚCIA EHEITOS, ESPECIALS, BART VAN DEN EYNDE, ZÉ RUI, CLÁUDIA RODRIGUES EN HEIDER CARDOSO.

OTHELLO (2001 – 2002, Het Gevolg) | **AZEN** (2001 – 2002, HETPALEIS)

Begin eenentwintigste eeuw worden er tijdens eenzelfde seizoen (meer bepaald 2001/2002) verschillende Shakespeara-bewerkingen op de (jeugd)theaterplanken gebracht. Ignace Cornelissen (a) ritseick leider van Het Gevolg) ensemeert *Othello*, Dimi Itri Leue bewerkt datzelfde stuk tot *Azen*. Cornelissen richt zich tot 8-plussers, Leue tot 14-plussers. Cornelissen focust zich duidelijk op het ontmoeten en veroveren

van de eerste geliefde (zich hierbij losworstelend van het ouderlijke gezag), terwijl Leue zich meer oecspist op de liefde als conflicterende entiteit. Beide pasten ze in houd (én vorm) aan de specifieke kenmerken van hun doelgroep aan, én beide verkozen ze *Othello* om een generatiekloof op de planken te brengen. Een generatiekloof tussen de dynamische, weet- en leergierige jeugd en de verbitterde volwas-

senen. Een kloof tussen jong of oud zijn, kind of volwassen. De manier waarop die kloof gesceneerd is, geeft tegelijk aan op welke manier deze acteurs de jeugd en jongeren ervaren: als dappere individuen die enzaam worden door zoveel onbegrip over hun jeugdigheid identiteit en opvattingen. Beide makers reflecteren én verbeelden kortom een beeld van het kind als een moedig maar eenzaam wezen.